Семейна жена съм, на 34. С мъжа ми нямаме проблем в леглото, но напоследък усещам някаква рутина. Знам, че д-р Врабчев е отговарял на подобни теми, когато прозата и скуката се настанят в леглото. Затова следя редовно рубриката му и доколкото мога, измислям нови пози, нови места, правя понякога и по-цинични неща, само и само той да не си потърси друга жена. Ама като че ли вече се изчерпах. Ако ви кажа какви и колко неща сме опитали, ще се изчервите от срам. Усещам обаче, че ми трябва още някаква тръпка, но не знам каква... Моля за някаква идея, която да не е свързана с пози, места и забранени неща. Опитали сме всичко. Ще ви бъда благодарна.
Биляна

Бързам веднага да кажа: Моля Ви, ама това за дето би следвало да се изчервявате от срам –моля Ви избийте си го от главата! Тъй като нашата човешка съдба е да търсим винаги онова, което ни трябва. И то не е срамно. Понякога на мен много ми коства, ама адски много усилия , да се сдържам, когато се обявяват органи от нашите човешки тела, мъжки и женски, за срамни. Даже и любовното ни полово общуване – също е срамно. Как така и защо ? Ами ако не беше това общуване как щеше да се продължава живота. Макар и да има сега някаква си епруветка а да помага на тези, които имат здравни проблеми за да родят рожбите си, и при тези хора е необходимо много, ама много както взаимна обич, така и обич след това и към рожбите си, независимо от пътя, по който са дошли на бял свят. Независимо. Децата са на тези, които са ги отгледали и възпитали. Защото са дали не част от себе си, а всичко от себе си на тези си рожби. Извод: без обич и то взаимна нищо хубаво не става в този наш човешки свят, в този наш тъй кратък човешки живот. Старите казват „Дърво без корен", сиреч без другарче в живота. Някои ще кажат „Ама не е така". Не сте прави – точно така е. Човек, ако има до себе си жена, която го обича и гледа децата му. Точно това е дърво с корен. Него никакви бури, несгоди и кризи не могат да го сломят. Никакви. Даже напротив – от тях този мъж

излиза по-силен и по-закален.

А какво е тогава любовното полово общуване? Едно едничко нещо, което Майката Природа ни е дала за да ни бъде хубаво на този иначе, да кажем понякога, горчив наш свят. Но само дала. Защото пътя към взаимното удоволствие иска усилия да се намери. Понякога е много лесно. Но понякога, и то нерядко, е много трудно. И усилията за това изморяват. Но все пак се случва , тогава , когато най не очакваш самото удоволствие те намира. Божа работа как го прави. Но лично аз сега коленича пред Вас и ви целувам ръка. Защото го заслужавате. И затова ви моля да не спирате на средата на пътя. Моля Ви. Не спирайте!

А сега няколко мои изречения за ретроспекция. И ви моля –да не ми се разсърдите. Просто за малко ще погледнем назад във живота Ви. Но това е необходима все пак за да тръгнем от някъде. Но ще тръгнем и в никакъв случай не ще се връщаме назад. Имам една мисъл и тя гласи така – човешкият ни живот е като реката. А реката върви само напред. Назад не се връща. Но спре ли – става блато. И така. Уморена сте от търсенето на хубавото в половия си живот със съпруга Ви. Прекрасно Ви разбирам. Ала защо това? Струва ми се, струва ми се, че сте станали жертва на един ритуал – който може да се нарече Рутина. Сиреч откриваме нещо за себе си. И го правим след това точка по точка. Какво ни липсва. Една дума само, но много ВАЖНА. ИМПРОВИЗАЦИЯ. Същото е и в онзи музикален жанр, който обичам много – ДЖАЗ. Да джазовата музика. Вярно е, че има предварително ноти за пиесата, която музикантите ще изпълнят. Но това е основната тема и толкоз. Изсвирва се темата и след това започва магията. И тя се нарича пак също – импровизация. Всеки джазмен там импровизира със своя инструмент и внася такива нюанси към основната тема, че шапката да ти падне. Прекрасно, но не съвсем. Защото следващия път тези джазмени пак ще свирят същата тема, но импровизацията на музикантите днес е съвсем друга и няма нищо общо с вчерашното им изпълнение. Точно за това всяко изпълнение на този оркестър на тази или онази мелодия е неповторимо. Днес е така, а утре по–така. И не само не омръзва, а те кара да го желаеш пак да го видиш, да го чуеш и съпреживееш. Съпреживееш ли казах? Ами да, всяко хубаво нещо си иска съпреживяване. От любимия човек до теб. Защото съпреживяното е основата пак да го пискаш. И днес и утре, че и още по–утре. Важното е да има импровизация. Тоест в рамките на нотите на мелодията да влязат и неща, за които дори и не сме мислили, даже и не сме мечтали! Даже ...

Но това в общ план. А сега конкретно за Вас самата. Благодаря Ви за доверието Ви към мен. Това за мен е нещо много. Не може да се обясни с думи. Не може. И сега започвам с това, от което се нуждаете. Според мен и двамата. От почивка. Почивка, ама за кратко. В рамките на две – три седмици. Не повече.И най-вече почивка в любенето Ви. За горе долу –същото време. Като вариант – Вие или той ,а може и двамата – някъде на

екскурзия за няколко дни. Но подчертавам – поотделно. И само за няколко дни. Но при едно условие – след взаимно съгласие и разбиране. И това съвсем не значи, че всеки от вас да хукне да си търси нов партньор. Съвсем не значи и аз даже и Ви го забранявам. Ако и двамата ми дадете дума за това –ще продължа нататък. Вижте защо искам това. Защото народът ни казва – очи ,които не се виждат се забравят. И още – дългите раздели убиват любовта, а кратките я възпламеняват отново. И още, още – когато човек макар и за миг няма нещо до себе си, което е било цял живот до него –точно тогава го оценява отново, като значимост за себе си.

Може би ми да кажете – ама ние много пъти сме били разделени един от друг за кратко. Може, ама този път е за съвсем друго. Казва се, макар и вече този израз малко да е изтъркан – презареждане. Презареждане у мен и у него. Как ли? Ами да си помечтаем малко един за друг. Най-напред ей така. А после за това като как ще се любим като отново сме заедно. Няма лошо. Защото няма да се уморя – да казвам за любенето би следвало да се мечтае. И двамата да си мечтаем. Още щом се събудим сутрин. А вечерта уморени от любенето да си кажем като как сме си мечтали сутринта и тази си мечта съм си я изпълнила, като импровизирах преди малко. Същото като в джаз–пиесата. Същото. Тогава хем е същото, хем не е точно същото. Ето началото. Това ще ни накара пак и пак и пак .. и никога няма да ни омръзне....защото е нещо като джаз в любовта ни. И тогава – нищо друго няма значение... Нищо друго. После само от нас двамата зависи да сменим джаз пиесата. Но и там ще импровизираме. Нали ?

А за да не съм много, много хартиен и голословен – някак съвсем случайно, може би, въпреки че много философи казват, че в този наш човешки живот случайни неща няма, срещнах се с едно любовно стихотворение на поетесата Ружа Матеева. Не знам защо, но тя си го е озаглавила така „Ако бях, ако беше ..."

И знаете ли каква мисъл е цитирала преди стиховете си? Ето я: "Човек винаги се стреми към това, което му се изплъзва", авторът й е Милан Кундера.

Ето го самото стихотворение:

„АКО БЯХ ...

Ако бях малко по-лекомислена,

Ако нямах спирачки от чувства,

Ако бях с гладък гръб ....като пистите,

Ако бях без ръце – да те пусна.

Днес навярно би слушал гласа ми

Като звук от бръмчащ телевизор,

Щях да бъда безцветно оскъдна,

Ти – с емблема: "Затворено. Влизай!"

Щяхме, щеше ... съдба, орисия!

Пък понеже все дълго премислям,

По гърба ми нанадолнище вие,

А ръцете ми знаят да стискат.

Днес не съм оглушал телевизор.

Ти не си етикетен. И тръгващ.

Обичта е в живяната липса.

И.....в това , дето все се изплъзва."

И е хубаво, ама не чак дотам. Защото можем да си го помечтаем най-напред и само от нас зависи мечтите да станат реалност. Това в джаз музиката освен импровизация се казва суингиране. Свириш основната мелодия и същевременно импровизираш така, че вече си в рая. И то жив все още! И Господ (да ми прости, че го споменавам) е затаил дъх и те слуша. А около вас само звезди! И небето е толкова синьо. Синьо - любимият цвят на джазмените. Ех, защо, ...защо не съм малко по-млад. Защо? Но слава Богу, аз се постарах на младини – и моето вино си го изпих. И така – мечтайте и импровизирайте! Това е!